

ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲ
ਖੇਸਲਾ ਅਤੇ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਜੇ ਜੇ., ਦੇ ਅੱਗੇ
ਦੁੱਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ—ਅਪਰਾਧੀ-ਅਪੀਲ ਕਰਤਾ
ਬਨਾਮ
ਸਟੇਟ -ਰਿਸਪੌਂਡੈਂਟ
1953 ਦਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 436

ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ (1860 ਦਾ ਐਕਟ XLV)-ਧਾਰਾ 300 ਚੌਥਾ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 304, ਭਾਗ II—ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ।

ਦੇਵਾਂ ਦੇਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਹੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਪੇਸਟਮਾਰਟਮ ਦੀ ਜਾਂਚ ਵਿਚ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸਿਰਫ ਦੋ ਸੱਟਾਂ ਗੰਭੀਰ ਸਨ ਜੋ ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਧਾਰਨ ਸਨ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਉੱਠਿਆ ਕਿ ਕੀ ਅਪਰਾਧ 34 ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੋਡ ਦੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ।

ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਕੁੱਟਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 304, ਭਾਗ II, ਅਤੇ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਨਹੀਂ।

ਨੇ ਅੱਗੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਕੇਸ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੀ ਚੌਥੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਨੂੰ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋਈ ਹੈ, ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਕਿ ਐਕਟ ਇੰਨਾ ਖਤਰਨਾਕ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪੂਰੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸਰੀਰਕ ਸੱਟ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਕੇਸ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੀ ਚੌਥੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਪਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 304 ਦੇ ਭਾਗ II ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗਾ।

ਬਰਕਤੁੱਲਾ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਣੀ ਅਤੇ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਤਾਜ , ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ; ਕੁਤਬ ਅਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਤਾਜ , ਨਵਾਬ ਅਲੀ ਅਤੇ ਦੁੱਲਾ ਬਨਾਮ ਤਾਜ , ਸਮੰਦ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਤਾਜ , ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ ਅਤੇ ਸਰਦੂਲਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਤਾਜ। , ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ, ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਮਿਤੀ 17 ਅਗਸਤ 1953 ਅਪੀਲ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਤੇ ਅਪੀਲ ਹੋਈ ਸੀ।

ਜੇ. ਜੀ. ਸੇਠੀ ਅਤੇ ਆਰ.ਐੱਲ. ਕੋਹਲੀ, ਅਪੀਲ ਕਰਤਾ ਲਈ
ਐਨ. ਐਲ. ਸਲੂਜਾ, ਜਵਾਬ ਕਰਤਾ ਲਈ।

ਜੱਜਮੈਂਟ

ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਜੇ. 1953 ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 37 ਵਿੱਚ ਦੁੱਲਾ ਅਤੇ ਮੱਲੂ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 302 ਅਤੇ 325 ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੋਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 325 ਤਹਿਤ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਹੈ। ਦੇਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਦੁੱਲਾ ਅਤੇ ਮਾਲੂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਦੁੱਲਾ ਅਤੇ ਮਾਲੂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ।

ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਇਸਤਰਜਾਸਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 13 ਅਕਤੂਬਰ 1952 ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਚੈਨਾ, ਬਾਬੂ ਰਾਮ, ਪੀ. ਡਬਲਯੂ 3 ਕੋਲ ਉਸ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਦੀ ਵਾਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਪਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੁਸੱਮਤ ਤੁਲਸੀ ਪਤਨੀ ਚੈਨਾ, ਖੇਤ ਗਏ ਸਨ। ਮੁਸੱਮਤ ਧਾਪਨ, ਜੋ ਕਿ ਚੈਨਾ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਸੀ, ਨੇ ਚਾਈਨਾ ਅਤੇ ਮੁਸੱਮਤ ਤੁਲਸੀ ਲਈ ਭੋਜਨ ਦੇ ਨਾਲ ਚੈਨਾ ਅਤੇ ਮੁਸੱਮਤ ਤੁਲਸੀ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ, ਚੈਨਾ ਨੇ ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 8 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਦੇਖਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਾਣੀ ਦੀ ਵਾਰੀ ਸਵੇਰੇ 8.30 ਵਜੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਚੈਨਾ ਅਤੇ ਮੁਸੱਮਤ ਤੁਲਸੀ ਨੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਸਵੇਰੇ 8.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਪਾਣੀ ਦਾ ਵਹਾਅ ਆਪਣੇ ਖੇਤਾਂ ਵੱਲ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਦੁੱਲਾ ਅਤੇ ਮਾਲੂ ਨੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਵਹਾਅ ਆਪਣੇ ਖੇਤਾਂ ਵੱਲ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਚੈਨਾ ਅਤੇ ਮੁਸੱਮਤ ਤੁਲਸੀ ਨੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਰੁਕਾਵਟ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਤੱਕ ਪਾਣੀ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ 'ਤੇ ਮਾਲੂ ਨੇ ਚੈਨਾ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਕੱਸੀ ਦੇ ਗਲਤ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਵਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ

ਦੁੱਲਾ ਅਤੇ ਮਾਲੂ ਦੁਆਰਾ ਚੈਨਾ ਤੇ ਚਾਰ ਪੰਜ ਵਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਚੈਨਾ ਨੂੰ ਖਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਹੋਰ ਝਟਕੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਦੁੱਲਾ ਅਤੇ ਮਾਲੂ ਨੇ ਮੁਸੱਮਤ ਤੁਲਸੀ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ, ਜੋ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੁਸੱਮਤ ਧਾਪਨ ਅਤੇ ਰੇਹੜਾ ਰਾਮ ਮੌਕਾ ਦੇ ਗਵਾਹ ਸਨ।

ਸਵੇਰੇ 10 ਵਜੇ ਚੌਧਰੀ ਦੁਲੀ ਚੰਦ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਦੇਸ਼ੀ ਦੁਲਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ੀ ਮਾਲੂ ਨੇ ਚੈਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਮੁਸੱਮਤ ਤੁਲਸੀ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਚੌਧਰੀ ਦੁਲੀ ਚੰਦ ਨੇ 13 ਅਕਤੂਬਰ 1952 ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 12 ਵਜੇ ਪਿੰਡ ਸੱਯਦਵਾਲਾ ਅਤੇ ਥਾਣਾ ਖੂਈਆਂ ਸਰਵਰ ਵਿਚਕਾਰ ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ, Ex.P.L. ਦਰਜ ਕਾਰਵਾਈ ਸੀ।

ਪਿੰਡ ਸੱਯਦਵਾਲਾ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਚੈਨਾ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਮੁਸੱਮਤ ਤੁਲਸੀ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਦੀ ਹਾਲਤ 'ਚ ਜ਼ਖਮੀ ਹਾਲਤ 'ਚ ਦੇਖਿਆ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦੇ ਨੇੜੇ ਮੁਸੱਮਤ ਧਾਪਨ, ਰੇਹੜਾ ਰਾਮ ਅਤੇ ਮੂਲਾ ਚੌਕੀਦਾਰ ਮੌਜੂਦ ਸਨ।

ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਮੁਸੱਮਤ ਤੁਲਸੀ ਨੂੰ ਮੁੱਢਲੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦਿੱਤੀ। ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਗਏ ਸਹਾਇਕ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਅਵਤਾਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਸੱਟ ਦੇ ਬਿਆਨ Ex.P.N., . ਅਤੇ ਚੈਨਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ Ex.P.O. ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ। ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਮੁਸੱਮਤ ਧਾਪਨ, ਰੇਹੜਾ ਰਾਮ, ਮੂਲਾ ਚੌਕੀਦਾਰ ਅਤੇ ਸੂਰਤਾ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ 'ਚ ਲੈ ਲਿਆ। ਨਿਆਮਤ ਰਾਏ ਨੇ 15 ਅਕਤੂਬਰ 1952 ਨੂੰ ਨਕਸ਼ਾ Ex.P.O. ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ।

ਡਾਕਟਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ, ਜਿਸ ਨੇ 14 ਅਕਤੂਬਰ 1952 ਨੂੰ ਚੈਨਾ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਤਿੰਨ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਜ਼ਖਮ, ਪੰਜ ਜ਼ਖਮ ਅਤੇ ਕਈ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸੱਟਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਸਨ। ਚਾਈਨਾ ਨੂੰ ਲੱਗੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਗੰਭੀਰ ਸਨ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਧਾਰਨ ਸਨ। ਉਸ ਸਬੂਤ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟਾਂ ਸਨ: -

ਡਾਕਟਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਚੈਨਾ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਦੋ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਜ਼ਖਮ ਮਿਲੇ ਹਨ, ਇਕ ਸਿਰ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਸੱਜੇ ਕੰਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਖੱਬੀ ਅੱਖ 'ਤੇ। ਸਿਰ 'ਤੇ ਸੱਟਾਂ ਸਾਧਾਰਨ ਸਨ।

ਡਾਕਟਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਚੈਨਾ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਗੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਦਮੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।

ਡਾਕਟਰ ਆਰ.ਬੀ. ਮਦਾਨ, ਜਿਸ ਨੇ 14 ਅਕਤੂਬਰ 1952 ਨੂੰ ਮੁਸੱਮਤ ਤੁਲਸੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਨੇ ਦੋ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਜ਼ਖਮ, ਸੱਟ ਘਬਰਾਹਟ, ਪੰਜ ਝਰੀਟਾਂ ਅਤੇ ਪੰਜ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਿਲੇ। ਮੁਸੱਮਤ ਤੁਲਸੀ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਸਾਧਾਰਨ ਸਨ। ਮੁਸੱਮਤ ਤੁਲਸੀ 25 ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹੀ ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਜੀਵਨ ਦੇ ਆਮ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਰਹੀ।

ਮੁਸੱਮਤ ਤੁਲਸੀ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 5. ਮੁਸੱਮਤ ਧਾਪਨ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 6, ਅਤੇ ਰੇਹੜਾ ਰਾਮ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 7, ਜਿਸ ਨੇ ਘਟਨਾ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ, ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ।

ਮੁਸੱਮਤ ਤੁਲਸੀ ਨੇ ਇਸਤਗ਼ਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਮੁਸੱਮਤ ਧਾਪਨ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 6, ਅਤੇ ਰੇਹਰਾ ਰਾਮ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 7. ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੁਸੱਮਤ ਤੁਲਸੀ ਇਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੁਸੱਮਤ ਤੁਲਸੀ ਅਤੇ ਮੁਸੱਮਤ ਧਾਪਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਦੀ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਘਟਨਾ 'ਚ ਮੁਸੱਮਤ ਤੁਲਸੀ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਈ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਚੈਨਾ ਦੇ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮੁਸੱਮਤ ਤੁਲਸੀ, ਮੁਸੱਮਤ ਧਾਪਨ ਅਤੇ ਰੇਹਰਾ ਰਾਮ ਦਾ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਝੂਠਾ ਫਸਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਮੁਸੱਮਤ ਤੁਲਸੀ, ਮੁਸੱਮਤ ਧਾਪਨ ਅਤੇ ਰੇਹਰਾ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ। ਸੂਰਤਾ ਰਾਮ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 4, ਅਤੇ ਦੁਲੀ ਚੰਦ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 14, ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਦੁੱਲਾ ਨੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਮਾਲੂ ਨੇ ਚੈਨਾ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਸੱਮਤ ਤੁਲਸੀ ਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ ਸੀ। ਦੁੱਲਾ ਅਤੇ ਮਾਲੂ ਨੂੰ ਝੂਠੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਫਸਾਉਣ ਲਈ ਸੂਰਤਾ ਰਾਮ ਅਤੇ ਦੁਲੀ ਚੰਦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮਨੋਰਥ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਵਾਲ ਜੋ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਪਰਾਧ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 302 ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੋਡ ਦੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ।

ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੁਤਬ ਅਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਤਾਜ (1), ਨਵਾਬ ਅਲੀ ਅਤੇ ਦੁੱਲਾ ਬਨਾਮ ਕਰਾਉਨ(2), (2), ਸਮੰਦ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕਰਾਉਨ (3), ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ Emperor (4) ਅਤੇ ਸਰਦੂਲਾ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕਰਾਉਨ, (5), ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਨੰਦ ਲਾਲ ਸਲੂਜਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਕੁਤਬ ਅਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕਰਾਉਨ ਵਿੱਚ (1), ਕਿਮਨ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੁੱਟ-ਕੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਾਰਪਾਈ 'ਤੇ ਸੌ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਅੱਠ ਤੋਂ ਘੱਟ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਚੀਰੇ ਵਾਲੇ ਜ਼ਖਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਟਾਂ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਹੈਚਟ ਵਰਗੇ ਤਿੱਖੇ ਕੱਟਣ ਵਾਲੇ ਯੰਤਰ ਕਾਰਨ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਕਿਮਨ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਰੀਰਕ ਸੱਟਾਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਂ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ।

ਨਵਾਬ ਅਲੀ ਅਤੇ ਦੁੱਲਾ ਬਨਾਮ ਕਰਾਉਨ (2) ਵਿੱਚ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਡੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੱਟਿਆ ਕਿ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, 14 ਤੋਂ ਘੱਟ ਪਸਲੀਆਂ ਟੁੱਟ ਗਈਆਂ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਦੋਵੇਂ ਫੇਫੜੇ ਅਤੇ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਟੁੱਟ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ ਕਿ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜੈਲੀ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਕੁੱਟਿਆ ਅਤੇ 14 ਪਸਲੀਆਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਰੀਰਕ ਜ਼ਖਮ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ।

ਸਮੰਦ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕਰਾਉਨ ਵਿੱਚ (1) ਚਾਰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਲਾਠੀਆਂ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕੁੱਟਿਆ ਅਤੇ ਹਰ ਬਾਹ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਹੱਡੀਆਂ, ਸੱਜੀ ਕੂਹਣੀ ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਗੋਡੇ ਦੀ ਟੋਪੀ ਅਤੇ ਖੋਪੜੀ ਦਾ ਸੱਜਾ ਅਸਥਾਈ ਖੇਤਰ ਦਾ ਓਸੀਪੀਟਲ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਸਮੰਦ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੀ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ।

ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (2) ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ 34 ਸੱਟਾਂ ਮਾਰੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ 14 ਤੇਜ਼ਧਾਰ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ਧਾਰ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਗੰਭੀਰ ਸਨ ਅਤੇ ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਯੁੰਦਲੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਨੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਪਾਈ ਮੰਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਕੁੱਟਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ

ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਹਮਲਾਵਰ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੀ ਸੱਟ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ।

ਸਰਦੂਲਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕਰਾਊਨ (3) ਵਿੱਚ, ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਪੂਰੀ ਪਿੱਠ ਸੱਟਾਂ ਅਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਠ ਪਸਲੀਆਂ ਟੁੱਟ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਇਹ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਦਾ ਸਰੀਰਕ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਫੈਸਲੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਪੁਕਿਰਤੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਦੇ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦੋ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟਾਂ ਮਿਲੀਆਂ, ਇੱਕ ਗੁੱਟ ਦੇ ਜੋੜ ਦਾ ਟੁੱਟਣਾ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਬਾਂਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਦਾ ਫ੍ਰੈਕਚਰ। ਮੁਸੱਮਤ ਤੁਲਸੀ ਨੇ ਸਬੂਤ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕਸੀ ਨਾਲ ਚੈਨਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ ਸੀ ਜੋ ਮੱਲੂ ਦੇਸ਼ੀ ਕੋਲ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ clause ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਚੌਥੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੇਸ ਨੂੰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੀ ਚੌਥੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਨੂੰ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਉਹ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋਈ ਸੀ, ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਇੰਨਾ ਖਤਰਨਾਕ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹਰ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੋਣ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸਰੀਰਕ ਸੱਟ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੋਵੇ। ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੇਸ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੀ ਚੌਥੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਪਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 304 ਦੇ ਭਾਗ II ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਵੇਗਾ। ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਬਰਕਤੁੱਲਾ ਬਨਾਮ Empress(ਮਹਾਰਾਣੀ), (1), ਅਤੇ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕ੍ਰਾਊਨ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕਰਾਊਨ (2) ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਸਿੰਘ, ਜੇ. (ਜਫ਼ਰ ਅਲੀ, ਜੇ., ਸਹਿਮਤ) ਨੇ ਕਿਹਾ:-

"ਹੁਣ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਨੂੰ ਫ੍ਰੈਕਚਰ ਕਰਨਾ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 300 ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ ਤਿੱਖੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ। ਨਹੀਂ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਧਾਰਾ 300 ਦੀ ਚੌਥੀ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਖਤਰਨਾਕ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਅਪਰਾਧ ਸਿਰਫ ਸੈਕਸ਼ਨ 299 ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਧਾਰਾ 299 ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਜਾਂ ਫਸਟ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਿਹਰਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੁੱਟਮਾਰ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕੁੱਟਣਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਇੱਕ ਪੱਟ 'ਤੇ ਸੱਟਾਂ ਦਾ ਪੁੰਜ ਹੋਣਾ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਲੱਤਾਂ ਗੋਡਿਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਫ੍ਰੈਕਚਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਲੱਤਾਂ ਅਤੇ ਤਣੇ 'ਤੇ ਹੋਰ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਮੂਲੀ ਸੱਟਾਂ ਦੇਣਾ, ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਾਰਵਾਈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਦਮੇ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਕਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਇੱਕ ਮੱਧਮ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਤੀਹ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਧਾਰਾ 299 ਦੇ ਤੀਜੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 304, ਭਾਗ II ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੈ।"

ਡਾਕਟਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਚੈਨਾ ਨੂੰ ਲੱਗੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਖਤਰਨਾਕ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸਰੀਰਕ ਸੱਟ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੈਨਾ ਨੂੰ ਜੋ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਚੈਨਾ ਨੂੰ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਕੁੱਟਿਆ ਕਿ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 304 ਦੇ ਭਾਗ II ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ।

ਮੁਸੱਮਤ ਤੁਲਸੀ ਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 325 ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 325 ਤਹਿਤ ਦੁੱਲਾ ਅਤੇ ਮਾਲੂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਦੁੱਲਾ ਅਤੇ ਮੱਲੂ ਨੂੰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 304, ਭਾਗ II, ਅਧੀਨ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖਤ ਕੈਦ ਅਤੇ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 325 ਅਧੀਨ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਕੈਦ ਸੁਣਾਈ ਦੇਵੇਂ ਸਜ਼ਾ ਇਕੱਠੇ ਚੱਲਣਗੀਆਂ ਧਾਰਾ।

ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਦੁੱਲਾ ਆਏ ਮੱਲੂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ

ਖੇਸਲਾ, ਜੇ. ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Authenticated/vetted by kirna Devi Translator